

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1541/2016
18.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и ББ, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених, адв. Срђана Станисављевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Трстенику 1К бр. 123/15 од 10.05.2016. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 бр. 263/16 од 05.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 18.01.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адв. Срђана Станисављевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Трстенику 1К бр. 123/15 од 10.05.2016. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 бр. 263/16 од 05.10.2016. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу, **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Трстенику 1К бр. 123/15 од 10.05.2016. године, окривљени АА и ББ оглашени су кривим због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. КЗ за које им је изречена условна осуда тако што је окривљеном АА утврђена казна затвора у трајању од три месеца, а окривљеном ББ казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се оне неће извршити ако окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учине ново кривично дело.

Истом пресудом оштећени су ради остваривања имовинско-правног захтева упућени на парницу, док су окривљени обавезани да плате трошкове кривичног поступка, сваки понаособ у износу од по 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а о осталим трошковима одлучено је да суд одлучи посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 бр. 263/16 од 05.10.2016. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Трстенику, окривљених и њиховог браниоца, а првостепена пресуда потврђена осим у делу одлуке о трошковима кривичног поступка у ком делу је уважена жалба окривљених и првостепена пресуда укинута а предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Трстенику 1К бр. 123/15 од 10.05.2016. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 бр. 263/16 од 05.10.2016. године захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених АА и ББ, адв. Срђан Станисављевић, због повреде закона - члана 440. и члана 485. став 1. ЗКП, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, а побијане пресуде укине или пак да исте преиначи тако што ће окривљене ослободити од оптужбе за предметно кривично дело.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адв. Срђана Станисављевића, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева означава општу одредбу повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, док из образложења захтева произилази да указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, наводима да се у конкретном случају оштећени ловочувар ВВ не може сматрати службеним лицем сагласно члану 112. став 3. тачке 1-6. КЗ, јер је истом решењем ПС Трстеник бр. 210-1-3/15 одбијен захтев за издавање одобрења за набавку и ношење оружја, што по ставу браниоца значи да критичном приликом није имао оружје, а што је предвиђено и чланом 54. став 2. Закона о дивљачи и ловству, па се из тих разлога не може сматрати службеним лицем због чега се ни окривљенима АА и ББ не може ставити на терет извршење предметног кривичног дела.

Истакнуте наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује неоснованим, а из следећих разлога:

Чланом 323. став 1. Кривичног законика прописано је да ће се онај ко нападне или прети да ће напасти службено лице у вршењу службене дужности

казнити затвором од три месеца до три године. Радња кривичног дела из става 1. члана 323. КЗ јесте напад или претња нападом на службено лице. Напад је више од обичне увреде а мање од телесне повреде.

Члан 55. Закона о дивљачи и ловству („Службени гласник РС“, бр. 18/10) прописује да ловочуварска служба обавља послове заштите и уређења ловишта, као и гајења и заштите дивљачи у ловишту, док је одредбом члана 56. став 1. Закона о дивљачи и ловству прописано да је ловочувар службено лице са одговарајућом лиценцом запослено код правног лица које је регистровано за обављање ловочуварских послова док је ставом 3. истог члана 56. прописано да ловочувар врши дужност наоружан службеним оружјем, у складу са тим законом и прописима којима се регулише оружје и муниција.

У опису радње извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. КЗ, за које су окривљени АА и ББ оглашени кривим правноснажном пресудом наводи се да су ови окривљени критичног дана свесни значаја свог дела и хтели његово извршење напали службено лице у вршењу службене дужности, на тај начин што су „стали на једно место у ... и гледали терен ... па када је наишао оштећени ВВ, ловочувар Ловачког удружења у ..., који је критичног дана био на дужности у редовном обиласку терена Ловачког удружења „...“, на месту званом „...“ када је оштећени видевши да је другоокривљени пустио једног свог кера на траг испред ногу оштећеног, узео мобилни телефон и сачинио једну фотографију, првоокривљени се залетео према њему обративши му се речима ..., а затим је десном руком ударио оштећеног по руци у којој је овај држао мобилни телефон, па је овај испустио телефон из руке, након чега су обојица окривљених налетели на оштећеног, с тим што је сведок ГГ тада стао између њих, па када је оштећени коракнуо уназад другоокривљени га је левом руком закачио у пределу врата са десне стране а десном руком ударио оштећеног у којој је овај држао мобилни телефон, услед ког ударца је мобилни телефон оштећеном поново испао из руке ... након чега га је узео првоокривљени а на захтев оштећеног да му врати мобилни телефон првоокривљени му је одговорио ... да би тада телефон од првоокривљеног затражио ГГ како би позвао полицију ....“.

Имајући у виду овако описане радње извршења кривичног дела и по ставу Врховног касационог суда правилно је првостепени суд а затим и другостепени суд, потврђујући првостепену пресуду ове радње правно оценио као кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. КЗ.

Окривљени су, радњама које су физички и непосредно управљене на тело службеног лица, у конкретном случају ловочувара ВВ, који, како се то из списка предмета утврђује поседује лиценцу сагласно члану 54. став 1. Закона о дивљачи и ловству Ловачке коморе Србије за обављање послова ловочуварске службе, издату дана 15.07.2014. године и који је критичном приликом на себи имао униформу ловочувара, извршили напад на службено лице у време док је вршио своју службену дужност - редован обилазак терена - ловишта, уочи сутрашњег лова.

Према томе, у описаним радњама окривљених по оцени Врховног касационог суда стичу се сва битна обележја кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. КЗ, па су неоснована указивања у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених да је суд на радње окривљених погрешно применио закон и на тај начин учинио повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

На исту повреду закона бранилац окривљених указивао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе, у образложењу пресуде на страни 3 дао јасне разлоге које Врховни касациони суд прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на те разлоге упућује.

С`тога је Врховни касациони суд из изнетих разлога захтев за заштиту законитости браниоца окривљених у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП одбио као неоснован сагласно члану 491. став 1. ЗКП.

Надаље, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљених као разлог подношења захтева указује како то из образложења захтева произилази и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, која представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека а коју бранилац окривљених уопште не образлаже, па је нејасно у чему се истакнута повреда закона састоји као и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП које сагласно одредби члана 485. став 4. ЗКП, у којој су таксативно набројани разлози због којих окривљени преко свог браниоца може поднети овај ванредни правни лек - захтев за заштиту законитости, не представљају дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека.

С`тога је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљених у том делу одбацио као недозвољен сходно одредби члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Са свега изложеног, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић